

Arrest

nr. 115 609 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Agyn-Tsjetsjeense origine. U bent geboren te Balkhash, maar verhuisde in uw jeugdjaren naar Khassav-yurt, Dagestan. U studeerde in Rostov en trouwde er in 1980 met een Agyn-Tsjetsjeen, E. A. (...). Van 1981 tot 1987 zat uw echtgenoot een gevangenisstraf uit. Intussen beviel u van een dochter, E. T. (...) (ov xxxxxxx), en combineerde het moederschap met uw studies en werk. U woonde in Rostov, maar reisde vaak naar uw familie in Khassav-yurt. U behaalde uw diploma en werkte enige tijd als ingenieur. Toen uw echtgenoot vrijkwam, ontstonden er relatieproblemen. U werd door hem geslagen. Om deze redenen verliet u uw man in 1988, waarna u introk bij uw zus S. (...) in Rostov. In 1990 bent u officieel gescheiden van uw

echtgenoot. U knoopte in 1991 een relatie aan met een man van Tataarse origine, R. K. R. (...). Deze relatie werd door de Tsjetsjeense gemeenschap, en in het bijzonder door uw familie, als een schande gezien. Toen uw ex-man op de hoogte kwam van uw relatie eiste hij de voogdij over uw dochter. Uw familie koos partij voor uw ex-man, gezien de schande die uw relatie voor uw familie betekende. Uw ex-man en uw familie werkten een regeling uit voor de opvoeding van uw dochter: uw dochter werd opgevoed door uw zus Y. (...), maar ging regelmatig op bezoek bij haar vader. Het werd u verboden om contact te zoeken met uw dochter. U zag uw dochter wel af en toe in het geheim, met de hulp van uw zus Y. (...) en uw schoonzus. Openlijk contact was niet mogelijk. U leefde in Rostov samen met uw partner en dreef handel in kledij. U reisde hiertoe regelmatig naar Moskou, Turkije en Syrië. Intussen kreeg uw dochter problemen met haar ex-man over de voogdij over haar zoon. Ze kreeg ook ernstige medische problemen. U steunde uw dochter financieel, via uw zus. Uw partner was hierover misnoegd en u beëindigde uw relatie in 2011. U trok hierna opnieuw in bij uw zus S. (...), in Rostov. Uw dochter besliste intussen de Russische Federatie te verlaten. Op 22 maart 2012 diende ze een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Haar asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 25 mei 2012. Op 21 december 2012 diende ze een tweede asielaanvraag in. Deze werd eveneens negatief afgesloten op 7 januari 2013 met een weigering van inoverwegingname. Intussen had uw vader een hersenbloeding gehad, waardoor zijn fysieke toestand erg slecht was. Deze gelegenheid vormde de aanleiding voor een toenadering tussen u en uw familie. U trok in januari 2013 in bij uw ouders in Khassav-yurt, maar u voelde zich er aangekeken en kreeg er te maken met beledigingen en geroddel van burens. U diende om deze redenen ook uw handel op de markt uit te besteden aan een ingehuurd verkoopster. In mei 2013 werd u op de markt lastig gevallen door de ouders van de ex-man van uw dochter. U werd beledigd en werd door de moeder van uw ex-schoonzoon in het gezicht geslagen. Ze verweten u dat u het vertrek van uw dochter zou geregeld hebben en ze dreigden haar zoon bij haar weg te nemen. Ze voegden eraan toe dat uw dochter niet in staat is om voor haar kinderen te zorgen omdat ze voor kanker behandeld wordt. U kwam zo op de hoogte van de moeilijke situatie van uw dochter in België en haar zware gezondheidsproblemen en besloot haar in België te vervoegen. U bereidde uw reis voor: u vroeg een Spaans visum aan en vertrok op 26 juni 2013 vanuit Makhatchkala per vliegtuig via Moskou naar Barcelona, Spanje, van waar u per trein via Parijs naar Brussel reisde. Op 10 juli 2013 diende u bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw internationaal paspoort, binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de vaderschapserkenning van uw dochter, scheidingsakte, diploma en enkele medische attesten aangaande uw hersenbloeding in 2001 voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvlucht bent vanwege aanhoudende discriminatie, voornamelijk omwille van uw eerdere, 20 jaar durende relatie met een etnische Tataar. U zou ook bedreigd zijn door de familie van de eerste ex-man van uw dochter. U uitte verder nadrukkelijk de wens om uw dochter, die in België verblijft, te vervoegen en haar bij te staan in de moeilijke periode die ze hier kent omwille van haar ernstige medische problemen en onzeker verblijfsstatuut.

Er moet echter opgemerkt worden dat de door u aangehaalde problemen niet van dien aard zijn dat ze kunnen gezien worden als een ernstige vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat, hoewel u verklaarde dat u uw land in de eerste plaats ontvlucht bent omwille van de discriminatie aldaar en de problemen van uw dochter in België bijkomstig zijn (CG p 13), uit het geheel van uw verklaringen duidelijk blijkt dat de situatie van uw dochter in België de werkelijke aanleiding was voor uw vertrek. U gaf wel aan dat de aanval op uw persoon door de ex-schoonfamilie van uw dochter op de markt de concrete aanleiding vormde voor uw vertrek uit de Russische Federatie. U verklaarde hieromtrent echter dat u pas op het moment van de aanval vernam dat uw dochter ernstig ziek was en chemo kreeg (CG p.13). Ook eerder gaf u al aan dat u pas besloten had om de Russische Federatie te verlaten nadat u vaststelde dat de situatie van uw dochter in België ernstiger was dan u aanvankelijk dacht. U zei hierover tijdens uw gehoor: "Omdat ik zag dat mijn dochter hier zo veel problemen had, besloot ik naar België te komen; ze had 3 maanden verborgen dat ze ziek was, ik had hier eerder kunnen komen" (CG p12). U legde tijdens uw interview ook op andere momenten veelvuldig de nadruk op uw wens om bij uw dochter te zijn (CG p3: "Ik kwam voor mijn dochter, ik wou naar België komen", CG p 9: "Het was niet langer mogelijk voor mij om daar te blijven. Mijn dochter was vertrokken, (...). Ik kon er niet blijven, mijn dochter had hier ook hulp nodig.", CG p 9: "Ik deed mijn best om hier te geraken, want ik heb daar niets meer. Ik wil enkel mijn dochter helpen en haar nu kunnen steunen, het is de eerste kans in mijn leven om bij mijn dochter te zijn", CG p12: "Nadat mijn dochter vertrok wou ik haar vervoegen, ik had niets meer. (...) Ik weet niet wat er zou gebeurd zijn als ik hier niet zou zijn. Ze moet chemo ondergaan en ik moet hier zijn om voor haar te

zorgen, en voor haar kinderen. Ik vraag u of er een kans is dat ik hier kan blijven, bij mijn dochter.” CG p12: “toen ik hier toekwam dacht ik niet aan mezelf, enkel bezorgd om mijn dochter. Ik moet hier zijn om haar te steunen”, CG p13: “Nu ben ik 54 jaar oud en wil ik eindelijk openlijk mijn dochter kunnen helpen”, CGp13: “ik heb vele problemen gehad, maar voor mij is het belangrijkste: ik heb maar 1 dochter, en ik moet haar helpen”, CG p 14: “ik ben niet bang voor mij, maar voor mijn dochter. Ik kan niet alleen gaan, zonder haar”. “Ik wil een normale relatie met mijn dochter. Dit is een cruciale levensfase voor haar, ik wil haar bijstaan, dat ik iets kan doen, iets kan betekenen voor haar is mijn enige geluk.”). Deze vaststellingen doen reeds danig afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde problemen in de Russische Federatie omwille waarvan u tot op heden een vrees zou koesteren ten aanzien van uw herkomstland.

De door u aangehaalde problemen in uw herkomstland zijn tweeledig. Enerzijds kende u voor uw vertrek problemen met de familie van de 1ste ex-man van uw dochter, met wie uw dochter samen een zoon had. Anderzijds zou u reeds jarenlang het slachtoffer geweest zijn van discriminatie omwille van uw eigen etnische origine en de etnische origine van de partner waarmee u lange tijd een relatie had.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met de familie van de eerste ex-man van uw dochter, moet het volgende opgemerkt worden. U vertelde in dit verband over een aanval op uw persoon op de markt te Khassav-Yurt, en de bedreiging die u daarbij ervoer ten aanzien van uw persoon (CG p13). Echter, het is weinig aannemelijk dat de ouders van de eerste ex-man van uw dochter u zouden herkennen als de moeder van hun ex-schoondochter. U verbleef immers gedurende 20 jaar in Rostov (CG p5-6), terwijl voornamelijk uw zus de zorg voor uw dochter op zich nam. U mocht naar eigen zeggen nooit openlijk contact zoeken met uw dochter (CG p6-7). U was niet aanwezig bij haar huwelijksplechtigheid of de plichtplegingen die ermee gepaard gingen (CG p10). U verbleef niet in Khassav-Yurt op het moment dat uw dochter nog in de Russische Federatie verbleef (CGp8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de ouders van uw ex-schoonzoon u zouden herkennen als zijnde de moeder van uw dochter. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CG trouwens zelf aanvankelijk ook niet te weten wie het koppel was dat u benaderde. U kende de familie van uw dochters ex immers niet omdat u nooit bij uw dochter mocht zijn (CG p13).

Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon beperkt te noemen zijn. Bij dit incident werd u uitgeschoolden en kreeg u één slag in het gezicht van de ex-schoonmoeder van uw dochter (CG p.9). Na dit incident had u zelf geen contact meer met de familie van uw ex-schoonzoon. Wel vernam u van anderen dat uw ex-schoonzoon en zijn familie vastberaden waren om uw kleinzoon van uw dochter af te nemen. Ook voor het door u aangehaalde incident, meer bepaald vanaf januari 2013, vernam u op die wijze soortgelijke berichten (CG p. 13-14). Echter, al deze elementen volstaan niet om te spreken van een ernstige bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In verband met de discriminatie waar u het slachtoffer van werd, komt het CG om onderstaande redenen eveneens tot de conclusie dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Rostov als in Khassav-yurt gediscrimineerd zou zijn geweest omwille van uw relatie met een Tataar (CG p. 3 en 8). In Rostov kende u ook problemen omwille van uw eigen Kaukasische/Tsjetsjeense origine (CG p. 10, 12 en 13). Zo moest u bijvoorbeeld meer betalen om handel te mogen drijven op de markt (CG p. 12) en beschuldigde men u van de oorlog in Tsjetsjenië (CG p. 13). Echter, hoe laakbaar dergelijke feiten ook zijn, ze volstaan niet om te spreken van een ernstige bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Er moet bovendien op gewezen worden dat u ondanks de door u ingeroepen problemen nog ruim 20 jaar in Rostov hebt gewerkt en gewoond (CG p. 5-8), wat de ernst van deze problemen eveneens danig relativeert. In januari 2013 besliste u wel om terug te keren naar Khassav-Yurt, echter niet omwille van de door u reeds aangehaalde problemen in Rostov, maar omdat uw vader een hersenbloeding gehad had (CG p8). U kreeg in Khassav-Yurt onderdak in uw ouderlijk huis en wist handel te drijven op de markt. Hoewel u er vanwege problemen met collega's op de markt voor koos om iemand in te huren die voor u de verkoop op de markt deed, stond dit u niet in de weg om uw handel voort te zetten (CG p9, p10). Daarnaast verliet u regelmatig uw woning om inkopen te doen (CG p13). U reisde ook na uw terugkeer naar Khassav-Yurt nog naar het buitenland voor de aankoop van handelswaar en keerde hierbij na enkele dagen terug naar de Russische Federatie (zoals afgeleid kan worden uit de in- en uitreisstempels vervat in uw internationaal paspoort). Uit het geheel van uw gedragingen mag bijgevolg blijken dat de discriminatie waarvan u verklaart slachtoffer te zijn geweest, niet de ernst bereikt had van een situatie waarin dagdagelijks leven niet meer mogelijk was. U haalde geen concrete feiten aan waaruit zou blijken dat u behalve verbale beledigingen of geroddel ook systematisch of fysiek werd lastig gevallen omwille van uw (beëindigde) relatie met een Tataar. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u zelf geen hulp zocht bij de autoriteiten naar eigen zeggen omdat

er geen wet bestaat tegen discriminatie en u bijgevolg zelf gestraft zou worden indien u uw problemen zou aanklagen (CG p11). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de autoriteiten onwillig zouden zijn om u te helpen, noch dat de autoriteiten zelf u zouden discrimineren. Hoe laakbaar roddels en beledigingen ook mogen zijn, kan hier dan ook geen sprake zijn van systematische, zwaarwichtige discriminatie in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U voegde nog toe dat u, los van de problemen van uw dochter, ook wenste te vertrekken omdat u zich sinds januari 2013, zijnde sinds uw terugkeer naar Khassav-Yurt, opgesloten voelde (CG p12.). U heeft echter geen gegronde reden aangehaald waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Rostov, waar u sinds 1977 woonde en werkte. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet terugkeerde naar Rostov, antwoordde u: "Ik was het beu telkens te verhuizen" (CG p12). Dergelijke uitleg is ondermaats en ondermijnt verder de ernst van de door u verklaarde feiten van discriminatie in Khassav-Yurt. Er mag immers van een asielzoeker verwacht worden dat deze eerst alle mogelijkheden in zijn thuisland zou benutten alvorens internationale bescherming in te roepen. U beschikt immers over een realistisch hervestigingsalternatief binnen de Russische Federatie, namelijk terugkeren naar de stad waar u meer dan 35 jaar gewoond en gewerkt heeft en waar ook uw zus woont (CG p. 4), maar u weigert hier gebruik van te maken. Uw vertrek uit Rostov was volgens uw verklaringen nochtans een gevolg van een gewijzigde houding van uw familie ten opzichte van u (CG p8). U haalde geen concrete vervolgingsfeiten of zwaarwichtige discriminatie aan wanneer u gevraagd werd naar de redenen voor uw terugkeer naar Khassav-Yurt. (Ibid.) En zoals hierboven reeds geargumenteed, blijkt ook uit de rest van uw verklaringen niet dat de problemen die u in Rostov kende dermate zwaarwichtig waren dat ze als vervolging bestempeld kunnen worden.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u in het verleden problemen kende met uw eigen familie omwille van uw langdurige relatie met een Tataar omdat u uw familie hierdoor ten schande hebt gebracht (CG p. 6-8). U verklaarde zelfs dat volgens de tradities in uw land van herkomst vrouwen gedood mogen worden indien ze hun familie ten schande brengen. Er moet echter aangestipt worden dat deze vrees in uw hoofde niet langer actueel is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot januari 2013 door (het overgrote deel van) uw familie als een verschoppeling werd beschouwd, maar de relatie met uw familie sinds januari 2013 opnieuw normaliseerde als gevolg van de ziekte van uw vader. Uw familie vroeg u niet enkel om naar Khassav-Yurt terug te keren (CG p. 12), u kreeg zelfs onderdak in uw ouderlijke huis (CG p. 5). U haalde bovendien geen elementen aan die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw herkomstland opnieuw problemen zou kennen met uw eigen familie.

Betreffende uw wens om uw dochter bij te staan tijdens haar medische lijdensweg en haar te ondersteunen in de zorg voor haar kinderen, dient tot slot nog volgende opmerking gemaakt te worden. Hoe nobel uw bedoelingen ook mogen zijn, de asielprocedure, zoals voorzien in de Belgische asielwetgeving, is niet het aangewezen kanaal om een verblijf in het kader van medische bijstand te regulariseren. Daartoe wordt verwezen naar de geijkte humanitaire procedures.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort en geboorteakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De vaderschapserkenning van uw dochter en uw scheidingsakte bevatten gegevens over uw eerste huwelijk en bewijzen een familiaal verband met uw dochter, dat echter niet betwist wordt. Uw diploma en uw medische attesten in verband met uw hersenbloeding in 2001 bevatten respectievelijk louter gegevens over uw scholing en gezondheidstoestand, dewelke niet betwist worden. Wat uw internationaal paspoort betreft, moet opgemerkt worden dat u pas tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal bereid was uw paspoort voor te leggen (CG p 2-3). Er werd vastgesteld dat u doelbewust informatie heeft achtergehouden tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de gangbare Dublinprocedure te omzeilen. Hoe dan ook bevat dit document enkel informatie aangaande uw reisroute, die hier evenmin ter discussie staat.

Er wordt tevens vastgesteld dat de opeenvolgende asielaanvragen van uw dochter, E. T. (...) (ov xxxxxx), reeds werden afgewezen door de Belgische asielinstanties op basis van ongeloofwaardige elementen in haar relaas. Verder vormde u met uw dochter en haar kinderen voor hun vertrek uit de Russische Federatie geen kerngezin. Bijgevolg zijn aan de meest essentiële voorwaarden voor de eenheid van gezin in het kader van de asielprocedure niet voldaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “het beginsel van goed bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Vooreerst onderstreept verzoekende partij dat de ziekte van haar dochter niet de enige reden was waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten. Ze stelt dat zij haar hele leven heeft geleden en dat zij onmenselijk behandeld werd omwille van etnische redenen en omwille van het feit dat zij behoort tot de risicogroep van Tsjetsjeense vrouwen. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door het vluchtmotief van verzoekende partij te beperken tot het bijstaan van haar zieke dochter in België.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij desbetreffend uitgebreid motiveert waarom de situatie van de dochter van verzoekende partij in België dient te worden beschouwd als de werkelijke aanleiding van het vertrek van verzoekende partij uit haar land van herkomst. Het louter beweren dat dit niet de enige reden was waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, en te herhalen dat zij reeds haar hele leven problemen heeft gekend, is geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat het ondergaan van huiselijk geweld en van bedreigingen en het beroofd worden van haar dochter, wel degelijk ernstige vervolgingen vormen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Immers zijn de feiten die zij heeft ondergaan onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Ze voegt hieraan toe dat ook haar recht op familieleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, werd geschonden.

2.2.3.2. De Raad bemerkt dat verzoekende partij haar land van herkomst niet heeft verlaten omwille van het huiselijk geweld ten tijde van haar huwelijk met haar eerste man, en evenmin haar land van herkomst heeft verlaten omdat haar de voogdij van haar dochter werd ontnomen. Verzoekende partij heeft haar eerste man immers reeds in 1988 verlaten, en scheidde officieel van haar eerste man in 1990. In 1991 knoopte verzoekende partij een relatie aan met R. K. R., een man van Tataarse origine. Wanneer haar ex-man op de hoogte kwam van deze relatie, eiste hij vervolgens de voogdij over hun dochter. Na deze feiten is verzoekende partij evenwel nog verschillende jaren in haar land van herkomst gebleven. Evenmin haalt verzoekende partij concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw problemen zou kennen met haar ex-man. Deze feiten zijn dan ook niet van aard aanleiding te geven tot het hebben van een gegronde en actuele vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij voor de discriminatie waar zij het slachtoffer van werd geen hulp zocht bij de autoriteiten, meent verzoekende partij dat de onmogelijkheid om hulp van de autoriteiten in te roepen in de verschillende onderdelen van haar asielrelaas werd bewezen.

2.2.4.2. Het louter ontkennen van de mogelijkheid om hulp in te roepen van de autoriteiten voor de discriminatie waar zij het slachtoffer van werd, volstaat niet om de motivering dat, daar verzoekende partij zelf geen hulp zocht bij de autoriteiten, er niet gesteld kan worden dat de autoriteiten onwillig zouden zijn om haar te helpen en evenmin dat de autoriteiten zelf haar zouden discrimineren, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Vervolgens betoogt verzoekende partij dat zij behoort tot de risicogroep van ongetrouwde Tsjetsjeense vrouwen. Wahabieten hemelen immers de radicale islam op en het recht van vrouwen op werk, onderwijs, familieleven en onafhankelijkheid wordt aanzienlijk verminderd. Ze wijst dienaangaande op het feit dat zij verplicht werd om te trouwen en dat zij het slachtoffer van ernstig huiselijk geweld is geweest. Verder brengt zij informatie aan, hetgeen zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), waaruit blijkt dat de situatie van de vrouwen in de Kaukasus dramatisch is voor wat betreft het eerbiedigen van hun rechten. Ook merkt zij op dat er geen vereniging bestaat die een geslagen vrouw ten laste neemt, en dat er evenmin een crèche bestaat die ongetrouwde moeders toelaat om te werken door hun baby toe te vertrouwen aan anderen. Tevens bestaat er een enorme sociale druk om een vrouw te verbieden om zonder man aan haar zijde te leven. Ten slotte wijst zij nog op het feit dat zij de voogdij van haar dochter heeft verloren.

2.2.5.2. Voor wat betreft de opmerkingen van verzoekende partij aangaande het huiselijk geweld tijdens haar eerste huwelijk en aangaande het ontnemen van haar voogdij van haar dochter, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld in punt 2.2.3.2., alwaar gesteld werd dat deze feiten niet van aard zijn aanleiding te geven tot het hebben van een gegronde en actuele vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook na het beëindigen van haar relatie met R. K. R. in 2011, wanneer zij in januari 2013 terugkeert naar Khassav-Yurt, als alleenstaande vrouw erin slaagde handel te drijven op de markt. Weliswaar kreeg verzoekende partij te maken met beledigingen en geroddel van haar collega's en van haar burens, evenwel merkt de Raad desbetreffend op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Evenwel weerhield het geroddel van haar collega's verzoekende partij er niet van haar handel voort te zetten door iemand in te huren die voor haar de verkoop op de markt deed. Ook verliet verzoekende partij regelmatig haar woning om inkopen te doen en reisde zij na haar terugkeer naar Khassav-Yurt nog naar het buitenland voor de aankoop van handelswaar en keerde zij hierbij na enkele dagen terug naar de Russische Federatie. Derhalve had de discriminatie waarvan verzoekende partij verklaart slachtoffer te zijn geweest niet de ernst bereikt van een situatie waarin dagdagelijks leven niet meer mogelijk was. Verzoekende partij geeft derhalve zelf aan in haar land van herkomst een zelfstandig leven te kunnen leiden en te kunnen voorzien in haar eigen onderhoud.

2.2.6. Waar verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot het herhalen van haar asielmotieven, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde loutere herhaling van de door haar voorgehouden problemen in gebreke blijft.

2.2.7. Uit de vaststellingen dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat de situatie van haar dochter in België de werkelijke aanleiding was voor haar vertrek, hetgeen reeds afbreuk doet aan de ernst van de door haar aangehaalde problemen in de Russische Federatie omwille waarvan zij tot op heden een vrees zou koesteren ten aanzien van haar land van herkomst, dat de aangehaalde problemen met de familie van de eerste ex-man van haar dochter onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd daar het slechts om een éénmalig feit ging waarvan de gevolgen voor verzoekende partij beperkt waren, dat de feiten die verzoekende partij aanhaalt omtrent de discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd in Rostov en in Khassav-Yurt, omwille van haar relatie met een Tataar en in Rostov ook omwille van haar Kaukasische/Tsjetsjeense origine, evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd, dat verzoekende partij bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich voor de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten, dat de vrees voor haar familie – verzoekende partij kende in het verleden problemen met haar familie omwille van haar langdurige relatie met een Tataar omdat zij haar familie hierdoor ten schande heeft gebracht – niet langer actueel is daar de relatie met haar familie sinds 2013 opnieuw normaliseerde als gevolg van de ziekte van haar vader en verzoekende partij bovendien geen elementen aanhaalde die erop wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw problemen zou kennen met haar eigen familie en dat de wens van verzoekende partij om haar dochter bij te staan tijdens haar medische lijdensweg en haar te ondersteunen in de zorg voor haar kinderen geen probleem betreft dat ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dat voorziet in een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de asielzoeker, kon verwerende partij terecht besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan (bijlage 3 bij het verzoekschrift) – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 13) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij impliciet aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, nu zij betoogt dat het ontegensprekelijk vaststaat dat haar dossier niet onderzocht werd met de nodige nauwkeurigheid, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT